

ἐν ἡθικῇ ἀνανδρία, ἣν μετὰ λύπης ἦδη ὡμολόγει πρὸς ἑαυτήν, μετεμελεῖτο πικρῶς διότι ἐτόλμησε νὰ ἐλθῇ. "Ἀλλως τε δυστυχήματά τινα μὴ ἐκτεινόμενα μέχρι τῆς ζωῆς τῶν προσφιλῶν ὄντων, φαίνονται μνηστικὰ εἰς τὰ ὅμματα ἡμῶν ἂν δὲν παραστώμεν αὐτόπαι εἰς τὴν διαδραματίσιν αὐτῶν.

— "Ἀλλοίμονον! εἶπε τότε κατ' ἰδίαν. Ἄρά γε τὸ δυστύχημα τοῦτο, ἡ αἰσχύνῃ αὐτῇ δὲν θ' ἀπειλήσῃ τὴν ζωὴν του; . . . ἀλλοίμονον! . . .

Καταδυναστευομένη ἦδη ὑπὸ ἀγωνίας μᾶλλον ἀφορήτου ἡ Θηρεσία περιεκαλύφθη ἐντὸς τῆς διψήρας τῆς, ρίψασα δὲ πέπλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς ἀνῆλθεν εἰς τὴν ἐξώστραν τοῦ πύργου. Ἐκ τῆς σκοπιᾶς ἐκείνης θὰ ἦδύνατο νὰ ἴδῃ μακρόθεν ἐκεῖνον ὃν θὰ τῇ ἐστελλεν ὁ Θεός, ἦτοι τὸν ἐχθρὸν ἢ τὸν σωτήρα. "Ἀλλ' ἐπὶ τῆς πρὸς τὴν πόλιν ἐκτεινομένης ὁδοῦ μάστιν τὸ ὄμμα τῆς ἀνεζήτει ἕνα τῶν δύο· οὐδὲν ἀνθρώπινον ὃν ἐτάραττε τὴν σιγὴν διὰ τῶν βημάτων του, εἰμὴ μόνον φαιδρὰ χωρικὴ ἐπανερχομένη ἐκ τῆς ἀγορᾶς καὶ ὠθοῦσα πρὸς τὰ πρόσω κατὰφορτὸν ὄνον. Εἶτα τὸ ὠρολόγιον ἐσήμνηε δέκα κτύπους. Φεῦ! δέκα μόνον· πόσας ὥρας ὥφειλε ν' ἀναμείνῃ ἀκόμῃ! "Ἀλλ' ἐν τούτοις δὲν ἐτόλμα νὰ καταλίπῃ τὴν κατάσκοπον θέσιν ἐκείνην, δὲν ἐτόλμα νὰ ἐμφανισθῇ πρὸ τῶν θεραπόντων αὐτῆς, πρὸ τοῦ μικροκόσμου ἐκείνου, ὅστις τὴν ἐθεώρει ὡς κυρίαν, ὡς βασιλίδαν του, ἀλλὰ βασιλίδαν, τῆς ὁποίας, οἱμοί! δεινῶς ἠπειλεῖτο τὸ γόντρον.

"Ἀνέμενεν ἐκκρητοῦσα ματαίως ψυχαγωγίαν εἰς τὸ πρὸ αὐτῆς εὐρέως ἐξελιδόμενον ἐξαισίον πανόραμα, τὸ ὁποῖον τοσοῦτον ἐθαύμαζεν ἄλλοτε. "Ἀλλὰ τότε εἶχεν ἐγγὺς τὸν προσφιλῆ σύζυγόν της καὶ ἐπὶ τῆς πεδιάδος ἐκείνης τῆς σήμερον νεκρᾶς καὶ ἐρήμου, ἥλιος φαιδρὸς καὶ ἀστραπιδόλος προσέδιδεν αἶγλαν, ζῶν καὶ χάριν καὶ εἰς τὰς ἐρυθρακεράμους ἐπὶ τῶν οἰκῶν στέγας καὶ εἰς τὸν σμαραδόχρουν καὶ δροσομάργαρον τῶν λειμῶνων τάπητα· καὶ ἡ ἐλπίς, ἡ ζειδωρὸς ἐλπίς, ἥλιος ἄλλος οὐρανολαμπεῖς διαχέων ἀκτίνας, ἀλλὰ τόσῳ θλιβερώς ἦδη πρὸ αὐτῆς ὠχρίων, κατεσελάγει τότε ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς ἀμφοτέρων ὡς φεῖ φωτὸν ἄστρον εὐδίας, ὡς φέγγος ἱερὸν καὶ ἀνέσπερον. "Εναυλοῖ ἐτι ἤχουν εἰς τὰ ὦτα αὐτῆς οἱ γλυκεροί, οἱ θεσπέσιοι λόγοι Ἐκείνου, ὅστις τρυφερῶς τὴν χεῖρά της σφίγγων τὴν ἡτένιζε διὰ τῶν ζωηρῶν ὀφθαλμῶν του, οἱ ὁποῖοι ἐξελάλουν τῆς καρδίας αὐτοῦ τὴν ἐνθερμον πίστιν, καὶ οἱ ὁποῖοι, Φεῦ! πρὸ μικροῦ ἐτι παρ' ὀλίγον ἐκλείοντο ἐσσεῖ, "ὦ, πόσον ἦδη ἀπέχε μακρὰν ἡ εὐδαιμονία, τὴν ὁποίαν τῇ ὑπέσχετο τότε, ἡ εὐδαιμονία τὴν ὁποίαν ἀμφότεροι ἠλπίσαν! . . .

Μία ἐτι ὥρα διέρρευσε σιγῆλῶς· ἐπὶ τῆς ἐρήμου ὁδοῦ οὐδεὶς ἐφάνη ἐτι, οὔτε ὁ ἐχθρός, οὔτε ὁ φίλος, οὔτε ὁ φόβος, οὔτε ἡ ἐλπίς. "Ἀλλὰ πάραυτα ἐφάνη παρὰ τὰς βάσεις τοῦ πύργου, βαδίζων ὑπὸ τοὺς ἀραιῶς τανυσμένους ἀσκίους κλάδους τῶν γηραιῶν καὶ ἀφύλλων τῆς πλατείας δρυῶν· συγχρόνως δὲ ἀνεγίνωσκεν ἐφημερίδα· ἦτο ὁ γέρον Καδαρού. Ἡ Θηρεσία τὸν ἀνεγνώρισεν.

"Ενόησεν ὅτι ἤρχετο ἐκεῖ ὅπως ἀπολαύσῃ τὸν φεῖ-πόθητον θρίαμβον, ὅπως παραστῇ αὐτοπροσώπως τὸν ὑπὸ τοῦ κλητῆρος ἐκδιασμὸν, ὅπως σαλπίσῃ τὸν

παιῖνα τῆς νίκης καθ' ἣν στιγμὴν ἐκεῖνος θὰ διεσκέλιζεν ἀδιακρίτως τὸν οὐδὸν τῆς πύλης τῆς καταδικασθείσης ὅπως ὑπόστη τὴν βάρβαρον ἐκείνην ἐπιδρομὴν! . . . Φεῦ! τότε, τότε ἐλνδμόνησεν ἡ ταλαίπωρος πάσας ἐκείνας τὰς ὑψηλὰς θυδίας του ἀνθρώπινου ἐγωῖσμοῦ, αἵτινες πρότερον ἀπετέλουν τὸν ἀπαράγραπτον κανόνα τοῦ βίου αὐτῆς, ἦτοι τὴν ὑπομονὴν καὶ ταπεινώσιν πρὸ τῆς δοκιμασίας καὶ τὸν πλήρη εὐγενοῦς ἄλγους ἡρωῖσμον τῶν ἐντελῶν καὶ ἀγίων ψυχῶν! ἠσθάνετο ἦδη βαθέως ὅτι θὰ πύγνωνται διὰ βίου πρὸς τὸν ἀνθρώπον, ὅστις θὰ ἐπεσκότιζε τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν ἀγρίαν ἐλπίδα τοῦ ἐχθροῦ, ὅστις λυσσώδως ἐνέμενεν εἰς τὸ ἀσεδὲς καὶ παράνομον ἔργον του. . . . "Ἀλλ' ἰδοὺ μικρὸν μέλαν σημεῖον διαφαίνεται πόρρωθεν.

"Ὁρᾶσε τότε μικρὸν τηλεσκόπιον καὶ εἰς τὴν ἀμυδρὰν ἐκείνην τοῦ ὀρίζοντος κηλίδα ἀνεγνώρισεν ἀνθρώπον τρέχοντα σφοδρῶς καὶ ἐτι μᾶλλον ἐκδιᾶζοντα ἑαυτόν, ἵνα τρέχῃ. Πολλὰκις ἴστατο ὅπως ἀναπνεύσῃ, καίτοι δὲ ἐφαίνετο ἐξηντλημένος, ἤρχιζε καὶ πάλιν σπεύδων ὀρμητικῶς πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ χωρίου.

— Εἶναι ἐκεῖνος! ἀνέκραξεν ἡ Θηρεσία. Ἐκεῖνος εἶναι! ὁ κλητὴρ δὲν τρέχει διὰ νὰ διενεργήσῃ κατοχήν. Ἐπέτυχε λοιπὸν καὶ τρέχει διὰ νὰ βραχύνη τὴν ἀνδουχίαν μου. Ὁ Θεὸς νὰ τὸν ἀνταμείψῃ! . .

Μετ' οὗ πολὺ ἀνεγνώρισεν εὐκρινῶς τὸν ἀγγελιαφόρον προσεγγίζοντα εἰς τὰς πρώτας οἰκίας τοῦ χωρίου. "Εμελλεν ἄρ' αὖ γε νὰ φθάσῃ εἰς τὸν πύργον διὰ τῆς κοινῆς ὁδοῦ; ὦ! ἂν πατήρ καὶ υἱὸς συνηντῶντο πρὸ τῆς κυκλιδοφράκτου πύλης, ὅποια θὰ διεδραματίζετο τότε βιαία σκηνή! "Ἐτρεψε διανοομένη τοῦτο καὶ ἐπεθύμει νὰ νεύσῃ εἰ δυνατόν πρὸς αὐτόν, ἀλλ' ἀπραγματοποιήτον ἦτο τοῦτο βεβαίως ἀπὸ τόσῃς ἀποστάσεως, ἄλλως τε δ' ἔπρεπε νὰ κρύπτηται ἐπιμελῶς ὀπίσω τῶν ἐπάλξεων τοῦ πύργου ὅπως διαφύγῃ τὸ ἄγριον βλέμμα τοῦ ἀποτροπαίου περιπατητοῦ, ὅστις παρουσίαζε προφανῆ δεῖγματὰ ἀνυπομονησίας ὡς εὐτυχῆς ἐραστῆς, τοῦ ὁποίου οἱ πόθοι βραδύνουσι νὰ ἐκπληρωθῶσιν αἰσίως.

"Ὁ ταχυδρόμος ἐστὶ αἶφνης διστάζων νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ τῶν δύο ὁδῶν.

— Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! τὴν μικρὰν θύραν!.. τῷ ἐκραξε νοερῶς ἡ ἀγωνιστὰ γυνή.

"Ἀφ' ἐτι σπογγίδας ἐκεῖνος τὸ καθίδρον· μέτωπόν του, ἠκολούθησε τὴν ἀτραπὸν ἥτις στρεφόμενη κυκλοτερώς περὶ τὸ χωρίον, κατέλυνεν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ. Ἡ Θηρεσία ἀφείδα τότε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως καὶ χαρᾶς κατῆλθεν ὅπως προὔπαγ-τήσῃ τὸν εὐλόγητον κομιστὴν τῶν εὐαρέστων ἀγαφιδόλως εἰδήσεων. "Ὅτε δ' ἐπλησίαζε πρὸς τὸ τεῖχος, τὸ διήκον κατὰ μῆκος τοῦ ποταμοῦ, ἡ θύρα αἶφνης ἀνοιχθεῖσα ἔδωκε δίοδον εἰς αὐτόν, ὅστις ἔτρεχεν ἐπὶ πελιδνὸς ἕνεκα τῆς ὑπερβολικῆς κοπώσεως.

— Κυρία! τῇ ἐκραξεν ἀσθμαίνων, μείνατε ἡσυχος, ὁ Κορδασσίδης δὲν θὰ ἐλθῇ.

— Διὰ τί ἐτρέξατε τόσον, εἶπεν ἐκείνη.

— Μ' ἐβλέπετε; ἠρώτησεν ὁ νέος τοῦ ὁποίου ἡ ὑπερβολικὴ ὠχρότης ἔμετριάζετο ἦδη ὑπὸ τῆς χαρᾶς καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ζωηρῶς ἀπῆστραπτον.

— Ναί, ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ πύργου. Ἐπεθύμουν

ἂ ἠμποροῦν νὰ σᾶς εἰπῶ νὰ μὴ βιάζησθε.

— Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι μὲ περιεμένετε ἀνυπομονῶς ! ἡμῖν βέβαιος ἐγώ, καὶ δι' αὐτὸ ἔτρεχα. Ὅταν ἔχη τις, κυρία, τὸ εὐτύχημα τοῦ νὰ σᾶς ὑπηρετῇ, ὀφείλει νὰ ἐνεργῇ ὅχι μόνον συντελῶς, ἀλλὰ καὶ ταχέως.

— Ἐκοπιάσατε πολὺ, ἕως ὅτου ἐπιτύχητε ;

— Ὡ, ὅχι, μόνον παχυλὸν τι ψεῦδος ἠναγκάσθην νὰ ἐφεύρω. Εἰσερχόμενος εἰς τὴν πόλιν ἀπαντῶ τὸν Κορδασιέρ κατὰφορτον ἀπὸ δικόγραφα. « Ὁ πατὴρ μου μὲ στέλλει διὰ νὰ σᾶς εἰπῶ νὰ ἀναβάλῃτε τὴν κατοχὴν, τῷ λέγω ἡδύνατο ν' ἀπιστήσῃ πρὸς τοιοῦτον ἀπεσταλμένον !

— « Ὁ πατὴρ σας ἔχει δίκαιον, ἀπήντησεν ἐπιχειροῦμεν ἔργον ὅχι μόνον ἄδικον, ἀλλὰ καὶ ἀνωφελές. Ἡ ἐνστάσις ἐβῆσεν ἥδη εἰς τοὺς δικαστάς : » ἀπεκρίθην καταφατικῶς· δὲν ἦτο τότε ἀληθές, ἀλλ' ἐμελλε νὰ ἦναι μετὰ δύο ὥρας. Τώρα λοιπὸν ἐπὶ πολλοὺς μῆνας εἶθε ἥσυχος.

— Ὁ Θεὸς νὰ συγχωρήσῃ τὸ ψεῦδος σας ἀνέκραζεν ἡ Θηρεσία· ἀλλ' ἔάν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ὑπῆκουεν.

— Κακὸν ἰδικόν του θὰ ἦτο, κυρία· ἐγὼ οὕτως ἢ ἄλλως, εἴτε διὰ τῆς βίας, εἴτε διὰ τοῦ λόγου, δὲν θὰ τῷ ἦθινα ἐλευθέραν τὴν ὁδὸν μέχρι τῶν κιγκλιδῶν τῆς πύλης σας.

— Μὴ μὲ ἐξυπηρετεῖτε ποτε διὰ πράξεως ἀπηνγορευμένης, ἀπεκρίνατο σοβαρῶς ἡ Θηρεσία. Ἡ ἀδικία εἶναι πάντοτε ἐγκλημα καὶ πέραν τοῦ κόσμου τούτου ἀφεύκτως θὰ τιμωρηθῇ.

— Κυρία, εἶπεν ὁ νεανίας, τὴν στιγμὴν ταύτην προφέρετε τὴν καταδίκην τοῦ πατρός μου.

Ἐπὶ στιγμὴν ἀμφοτέρωι διεμείναν σιωπηλοί, βαθεῖαν ἐντύπωσιν τηρῶντες τῶν ἰδίων αὐτῶν φράσεων.

— Θὰ σᾶς ἐπανίδω, πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς σας ; ἐπανέλαβεν ἐκεῖνος.

— Ὅχι, ἀπήντησεν ἡ Θηρεσία μετὰ γλυκειάς τι νὸς σταθερότητος, ἀναχωρῶ ἀπόψε. Δώσατέ μοι τὴν χεῖρά σας καὶ ἔστε βέβαιος ὅτι εὐγνωμονῶ πρὸς ὑμᾶς ἔσται.

Ἐσθίγῃς τότε τοὺς ὡραίους ροδοειδεῖς δακτύλους τοὺς ὁποίους ἐκείνη τῷ ἔτεινε, τὸ δὲ βαθὺ καὶ μακρὸν αὐτοῦ βλέμμα ἐπεχύθη λάβρον ἐπὶ τοῦ εὐγενοῦς προσώπου της, τὸ ὁποῖον συγκίνησις προφανὴς ἐπὶ μᾶλλον ἐκάλλυνε. Καὶ ἀσπαζόμενος τὴν ἰδίαν αὐτοῦ χεῖρα ὅπου οἱ δακτύλοι ἐκείνης ἤγγισαν, εἶπεν :

— Εὐχαριστῶ, κυρία ! σᾶς βεβαίω ὅτι ἐγὼ μᾶλλον εὐγνωμονῶ πρὸς ὑμᾶς.

Μετὰ τὸν χαιρετισμὸν τοῦτον, τὸν τόσῳ ἀπλοῦν ἀλλὰ καὶ ἐγκάρδιον ἅμα ἐκ μέρους ἀμφοτέρων, ὁ νεανίας ἀπῆλθε. Οὐδέποτε πλέον αἱ δύο αὗται ὑπάρξεις θὰ ἐπανέβλεπον ἀλλήλας ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ ὁ πατὴρ Καδαροῦ ἀνησυχῶν διὰ τὴν βραδύτητα τοῦ Κορδασιέρ, μετέβη εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ καὶ ἔπειτα ἀπῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, ἵνα μᾶθῃ τὰ συμβαίνοντα.

Ἡ ἡμέρα ἐφάνη βραχεῖα εἰς τὴν Θηρεσίαν, ἡτιολόγησε δι' εὐλόγου τινὸς προφάσεως τὴν ἀφίξιν της πρὸς τοὺς ὀλιγίστους ὁδοὺς τὴν εἶδον. Δύο δὲ τηλεγραφήματα, ἀμφοτέρωι καθυσχυαστικά, ἐν ἐκ μέρους αὐτῆς καὶ ἐν ἐκ μέρους τῆς Κάθλαιν διεσταυρώθησαν

κατὰ τὸ ἀπόγευμα. Ἐπεσκέφθη ἐπίσης τὸ νοσοκομεῖον καὶ τὸ σχολεῖον αὐτῆς, τὰ ὁποῖα ὁ Ἀλδέρτος διέταξε ν' ἀνοιγῶσιν ἐκ νέου ὅταν ἀνέρρωσεν ἐκ τῆς ἀσθενείας. Τὰ πάντα τῇ ἐφαίνοντο γλυκέα, ἥρεμα, τερπνὰ ἐν τῷ προσφιλεῖ ἐκείνῳ ἀναχωρητηρίῳ, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου μόλις ἡδυνήθη ν' ἀπομακρύνῃ τὸν ἐχθρὸν διὰ τῆς βοηθείας πιστοῦ φίλου. Ἀπ' ἐναντίας δὲ ἡ πρωτεύουσα τῇ ἐφαίνετο ἥδη ἀπεχθὴς καὶ μισητή, καὶ αὐτὸ ἔτι τὸ πατρικὸν αὐτῆς μέγαρον, ὅπερ τέως ἡγάπα τόσον, ἀπέβαλλεν ἥδη πρὸ τῶν ὀμμάτων της τὸ ἱερὸν τῆς ἀναμνήσεως γόντρον. Φεῦ ! ὦραι πολλὰ ἀγωνίας σκληρᾶς καὶ πενθίμου ἐδήμηναν ἥδη ἐν αὐτῇ εἰς τὰ ὧτά της.

Τὴν ἐσπέραν λαμπρὰ χρυσάδαμάντινος ἡλίου δύσας κατέθελξεν αὐτὴν ἔτι μᾶλλον. Ἡ φύσις ἀπέπνεεν ἡδύτητα μαγικὴν, ἀνὰ μέσον δὲ τῶν ἀειθαλῶν τοῦ λειμῶνος δένδρων, μετὰ τοῦ γλυκεροῦ ψιθύρου τῶν φύλλων συνέψαλλεν ἡ ἀφελὴς λαλιὰ τῶν κοσσύφων, τρυφερὰ καὶ ἐναρμόνιος ὡς αὐλοῦ ἐπώδους.

— Ἐδῶ, ἐδῶ μᾶς ἀναμένει ἡ εὐδαιμονία ! εἶπε καθ' αὐτὴν συγκεκινημένη ἡ νέα γυνή. Εὐθὺς ὡς ὁ προσφιλὴς ἀσθενὴς θεραπευθῇ ἐντελῶς, θὰ ἔλθωμεν ἐδῶ, καὶ θὰ ἐξερχόμεθα ὅσῳ τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον.

Ἀλλ' αἰφνης ἀμαυρὸν ἀνυσυχίας νέφος ἐπεσκέιασε τὸ ὥχρον αὐτῆς μέτωπον. Φεῦ ! δὲν εἶχεν ἔτι φθάσει εἰς τὸ τέρμα τῶν ἀγώνων της· ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὁ ἀπαίσιος ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον εἶδε πρὸ ὀλίγου σιγῇ πρὸ τοῦ κιγκλιδοφράκτου πυλῶνος βαδίζοντα, καὶ αὐτὸς ἐπίσης ἐπόθει νὰ βιώσῃ καὶ ἀποθάνῃ ἐκεῖ ἐντὸς τῶν ὑψιμετώπων τοῦ πύργου της τοίχων, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὅπερ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπάτουν οἱ πόδες της ! Δὲν εἶχεν ἔτι ἀποφασισθῇ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἢ ὑπὸ τῆς Τύχης τῆς πολυστενάκτου μάχης ἢ ἐκβασίς· τίς τῶν δύο ὁ ἄνεκρηστέοτος νικητής ; τίς τῶν δύο ἠττώμενος θὰ ἔκυπτε πενθίμως τεταπεινωμένον τὸ μέτωπον ;

Τέλος ἐδήμνησε τῆς ἀναχωρήσεως ἡ στιγμὴ. Μετὰ λιτὸν ἀγροτικὸν γεῦμα, παρατεθὲν παρὰ τὴν πολυφλογον τῆς μαγειρικῆς ἐστίας πυρᾶν, ἡ Θηρεσία, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τοῦ οἰκοφύλακος, ἐβάδιζε πρὸς τὴν ὄχθην τοῦ Ροδανοῦ. Ἠλπίσεν ὅτι θὰ συνῆντα τὸν φορτουνᾶτον, ἀλλ' ὁ νεανίας δὲν ἐφάνη. Ὁ γυναιὸς πορθηεὺς ἤρχιζε κινῶν τὸ πηδάλιον διὰ σιδαρῶν βραχιόνων, ἔτριξε δὲ ἐπὶ τοῦ μακροῦ κάλω, κυλιόμενῃ γοργῶς ἡ τροχαλία, ἡ συγκρατοῦσα στεγρῶς τὸ πλοῖον κατὰ τῆς ἀενάου τῶν ποταμίων ρευμάτων φορᾶς.

Ἡ περᾶτις, συνάψασα ὡς συνήθως ὁμιλίαν μετὰ τοῦ γέροντος, ἐξεπλάγνεν διὰ τὸν λακωνισμὸν καὶ τὸ μεγᾶλχολον ἥθος του.

— Κυρία ! ἀπεκρίθη ὁ ὑδροχαρὴς λευκοπώγων διὰ φωνῆς πικρῶς τρεμούσης ἐξ ὀργῆς ἅμα καὶ θλίψεως. Κυρία ! τελευταίαν φορὰν τώρα περῶμεν μαζὶ τὰ πατριωτικά αὐτὰ κύματα . . . τελευταίαν φορὰν ! . . . μὲ διώκει, κυρία, μὲ διώκει τὸ θνητὸν, ὁ Καδαροῦ ! τώρα, πρὸ ὀλίγης ὥρας μοὶ τὸ ἐφάνερωσε. Εἶναι δήμερχος, πρέπει νὰ ὑπακούσω, εἶναι εἰς τῆς ἐξουσίας του τὸ πλοῖόν μου. Ἰδοὺ λοιπὸν ! μένω χωρὶς ἐργασίαν, χωρὶς κατάλυμα ! . .

— Σὲ διώκει, πτωχὲ ἄνθρωπε ; σὲ διώκει ; καὶ διατί ;

— Ἐγὼ ἤρασα, λέγει, ἐξησθένσα καὶ κινδυνεύουν οἱ ἐπιβάται ἐξ αἰτίας μου. Ἀλλ' εἶναι πρόφασις ὅλοι γνωρίζουν διὰ τί με καταδικάζῃ ν' ἀποθάνω ἀπὸ πείναν ὁ δρυτοτόμος αὐτός· με καταδικάζει μόνον διότι εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν, ἡ ὁποία δὲν εἶναι ἰδική μου, ἐφιλοξένησα τὸν υἱὸν του, τὸν υἱὸν του, τὸν ὅποιον αὐτός ἐπιθυμεῖ νὰ ἰδῇ νεκρόν. Ὁ νέος αὐτός ἀπὸ δέκα ἐτῶν ἡλικίας ἔχει πάθος ἄγνωστον, ζητεῖ κάτι, νομίζετε, τὸ ὅποιον δὲν ἔνυν ἀκόμη. Ἀλλὰ θὰ τὸ εὔρη μετ' ὀλίγον, ἀλλοίμονον! Ὅσον δι' ἐμέ, μίαν μόνον ἐπιθυμίαν ἔχω πλέον εἰς τὸν κόσμον· νὰ ἰδῶ τὸν Σατουρνίνον νὰ κυλίνει ἐκεῖ, — καὶ ἔδειξεν ἐκτείνας τὴν χεῖρα τάργυρορρόντα κύματα, — ἐκεῖ ὅπου εὐχομαι νὰ πέσῃ! Ἀν ὁ Θεὸς μοὶ δώσῃ αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν, ἱκανοποιούμαι καὶ εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον καὶ εἰς τὸν ἄλλον.

— Μὴ βλασφημῇς! εἶπεν ἡδεὺς ἡ νεαρά γυνὴ· δὲν εἶσαι σὺ ὁ μόνος τὸν ὅποιον ἐκακοποίησεν αὐτός ὁ ἄνθρωπος· πρᾶξε ὅπως ἐγώ, συγχώρησε.

— Νὰ συγχωρήσω! ἀνέκραξεν ὁ γέρον σεῖων τὴν ἡλικοῦ κεφαλὴν του, ἥς ἐνεψυχούντο ὑπ' ἀγρίου πάθους αἱ τραχεῖαι γραμμαί. Ἐσυγχωρήσατε σεῖς, κυρία κόμνησα;* εἶναι δυνατόν διὰ σᾶς· ἀλλὰ τὸ δύσκολον αὐτὸ ἔργον δὲν κατορθώνεται εὐκόλως με κενὸν στόμαχον. Σαράντα ἐτη τώρα, εἶχα λησμονῆναι ὅτι εἶναι ξένη ἡ οἰκία, ὅπου κατοικῶ, καὶ αὐτός ὁ κακὸς δαίμων, πρὸ ὀλίγου μοὶ τὸ ὑπενθύμισε! Ἐλαμπαν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀπὸ ὀργῆς ὅταν με εἶπε: « — θὰ σὲ μάθω ἐγὼ πῶς παρέχεις ἄσυχον εἰς τὸν ἀργόδιον, ὁ ὁποῖος ἐξεγείρεται κατὰ τοῦ πατρός σου! . . . — ». Καλὰ! καλὰ! ἦθελα νὰ τὸν ἰδῶ εἰς τὸ ἔργον ἐγὼ ἐκείνον, ὁ ὁποῖος θὰ μ' ἀντι-καταστήσῃ, ὅταν οἱ καύσωνες τοῦ μαῖου ἀναλύουν τὰς χιόνας, ὅταν ὁ Ροδανὸς ἐκχύνει φρικτοὺς χειμάρρους καὶ παρασύρει τὰς οἰκίας ὡς ἄχυρα! . . . Ἀ, κλέπτα, κακοῦργε! θὰ ἰδῇς τότε ἂν ἡμῖν γέρον ἐγὼ καὶ ἀδύνατος! . . καὶ θέλεις τώρα νὰ με κήμης νὰ ἐπαιτῶ, θεοκατάρατε! . .

— Ὅχι, ὄχι! δὲ θὰ ἐπαιτήσῃς! ἀνέκραξεν ἐκείνη φρίττουσα καὶ ὠχρίῶσα. ἐν ᾧ, ἤκουεν ἀντηχοῦσας τὰς ἀργίας ἀράς· μείνε ἥσυχος. δὲν θὰ ἐπαιτήσῃς. Ἀπὸ αὔριον θὰ στείλω διαταγὰς. . .

— Διὰ νὰ γείνω δεκτὸς εἰς τὸ πτωχοκομεῖόν σας, εἶπεν ὁ γέρον, πνιγόμενος ὑπὸ ἄλγους πικροῦ· εὐχαριστῶ, κυρία, αὐτὸ ὅμως πολὺ ὀλίγον μ' εὐχαριστεῖ· μόνον θὰ ἔχω καιρὸν νὰ παρακαλῶ καθ' ἡμέραν τὸν Θεὸν δι' ἐν ὄνομα. . .

— Τὸ ἰδικόν μου, ναί; ἠρώτησεν ἡ Θηρεσία διοπιστοῦσα ἥδη περὶ τοῦ θρησκευτικοῦ ζήλου τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου τοῦ κατὰ τύπον μόνον Χριστιανοῦ.

— Ὅχι, κυρία, τοῦ Σατουρνίνου! . .

Τὸ σκάφος προσήγγιζεν ἥδη τὴν ἀπέναντι ὄχθην, ἡ δὲ περᾶτις ἀποτεθαρσυνμένη ἐκ προτέρων, καθ' ὅτι ἐγνώριζε τὸ μάταιον τῆς προσπάθειας, δὲν ἀπετόλμυσε νὰ καταπεῖθῃ εἰς συγγνώμην τὸν γέροντα. Ἐβλίθον μόνον καθορῶσα ἅπαξ ἐτι τὴν ἀξιοθρήνητον διαφορὰν, ἥτις αἰετοῦ ὑφίσταται μεταξὺ τῆς πραγματικότητος καὶ τοῦ ὁρθοῦ καὶ καλοῦ.

Ἀκολουθοῦσα τὸν φύλακα, ὅστις προηγείτο κρατῶν φανόν, ἔφθασεν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρό-

μου, ὅστις μετὰ μικρὸν ἔδωκεν αὐτὴν γοργῶς εἰς Παρισίους, ἐν καταστάσει οὐχὶ κοπώσεως ἀλλ' ἐντάσεως μᾶλλον τοῦ νευρικοῦ συστήματος, συνεπεία τῶν πολλῶν ἀντιξῶν, ἅτινα θαρραλέως ἀντεμετώπισε κατὰ τὸ εἰκοσιτετράωρον τοῦτο διάστημα. Ἐπιθυμοῦσα νὰ καθιστάσῃ ἑαυτὴν καὶ νὰ παραδοθῇ εἰς ὕπνον, προσεπάθει νὰ καταπεισθῇ ὅτι μετ' ὅλα τὰ δυσάρεστα, ἐκέκδησε τοῦλάχιστον τὴν νίκην. Ἀνέπλωσεν ἐκουσίως ἐν εἰδει τερπνῆς ὄνειρώξεως τὴν χαρὰν, ἣν θὰ ἐδοκίμαζεν ὁ σύζυγός της ἀναγινώσκων μετ' ὀλίγον τὴν ἀναβολὴν τῆς κατασχέσεως, τὴν μειδιῶσαν οἰκογενειακὴν γαλήνην, ἥτις θὰ περιέβαλλεν αὐτὴν καταφθάνουσαν. Ἀλλὰ πικρὰ σκέψεις αὐτομάτως ἐπα-νερχομένη ἀπεδίωκε τὸν ὕπνον ὃν ἐπεκαλεῖτο ἐπὶ τῶν ὠχρῶν βλεφάρων της.

— Τί θ' ἀπογείνῃ τώρα ὁ Φορτουνάτος; δὲν δύναμαι νὰ τὸν περισυλλέξω αὐτόν! . . .

Κατὰ τὴν αὐγὴν τῆς ἐπιούσης εὐρίσκετο πλησίον τοῦ Ἀλδέρτου, ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὁ πρῶτος οὗτος χωρισμὸς τῶν ἐπὶ δύο μόνον ἡμέρας, καὶ οὐχὶ ἐπ' αἰῶνας δύο διήρκεσε. Ὡς ἀντιστράτηγος παρουσιάζων ἀκριβῆ ἐκθεσὶν τῶν πεπραγμένων, τῷ ἀφηγήθῃ ἐκείνη λεπτομερῶς τὰ τῆς ἐκδρομῆς, ὡς ἠδεῖαν ἀνταμοιβὴν ἀπεκδεχομένη ἐν μόνον γλυκὺ τῶν προσφιλῶν ὁμιμάτων βλέμμα μειδιῶν καὶ ἀστράπτον ἐξ ἀκτίνων χαρᾶς. Ἀλλὰ καθ' ὅσον προὔχῳρει ἐν τῇ διηγήσει, ἡ ὠχρὰ μορφή τοῦ ἀναρρωνύοντος προσελάμβανε τοῦναντίον σοβαρώτεραν καὶ μελαγχολικωτέραν ἐκφράσιν. Ὀλιβερώς δὲ ἐκπλαγεῖσα, ἠτένισε τότε ἀπλανῶς τὸν σύζυγόν της ὅστις ἀπέστρεψε μετὰ δυσπιστίας τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος ἐκ τῆς συζύγου σου; μετανοεῖς διότι τῇ ἐπέτρεψες νὰ σὲ ἀντιπροσωπεύσῃ;

— Ὡ! ἀνέκραξεν ὁ σύζυγος αὐστηρῶς· πάλιν αὐτός ὁ νέος! . . καὶ τώρα σχεδὸν τὸν ὀνομάζεις σωτήρᾶ μας! . . .

Μηδὲν ἀπαντῶσα, ἔσφιγγεν ἐπὶ τῆς καρδίας τὴν προσφιλῆ κεφαλὴν μετὰ τρυφερᾶς συμπαθείας. Καὶ ἐνῶ κατεπράυνεν αὐτὸν διὰ θερμῶν λόγων καὶ ἀσπασμῶν πλέον ἢ ποτὲ μητρικῶν, συνεκράτει μόλις ἐπὶ τῶν βλεφάρων ἔτοιμα νὰ ρεῦσῳσι δάκρυα πικρά, διαβλέπουσα ἐν αὐτῷ τὴν ζηλοτυπίαν, τὸ πικρὸν ἀντίποινον, ὅπερ ἀκουσίας ἦδη τῷ ἐπέδωκε.

ΙΔ'.

Ὁ κρυσταλλοφόρος χειμὼν ἤγγιζε πρὸς τὸ τέμα του. Τὸ ταξίδιον τῆς Θηρεσίας καὶ τὰ προκαλέσαντα ὡς καὶ τὰ ἀκολουθήσαντα αὐτὸ ἀντίξοα οὐδεὶς ἄλλος ἐγνώριζεν ἐν Παρισίοις εἰμὴ μόνον ἡ κ. Σαβορναί. Ἡ ὑγεία τοῦ συζύγου της ὁλοῦν ἐβελατιοῦτο, ἀλλ' εἰς τὰ ὅμματα τοῦ κόσμου τὸν παρίστα ἐκείνη ἥττον ἢ πραγματικῶς ὑγιαίνοντα, ἵνα δύνηται νὰ τηρῇ ἐτι τὴν θύραν αὐτῆς κεκλεισμένην πρὸς ὀχληρὰς ἐπισκέψεις καὶ ἀπαλάσσηται πάσης μηδαμινῆς κοινωνικῆς ὑποχρέσεως. Τοῦτο οὐχὶ διότι οἱ δύο σύζυγοι εἶχον ἀποφασίσει ὅπως ἐκ συστήματος ἐφεξῆς ἀποφύγωσι τὴν μετὰ τῶν ἀνθρώπων ἐπικοινωνίαν· ἀλλὰ διότι πρὸ τοῦ ἀγνώστου μέλλοντος ὅπερ ὡς πυκνὸς νύκτιος ζόφος ὑπερ αὐτοὺς ἤωρεῖτο, ὡς μόνον συνετὴν στάσιν ἐθεώρουν τὴν τήρησιν αὐστη-

ρᾶς ἐπιθυλάξεως. Ἐάν ἡμέραν τινὰ ἢ ἥδη μυκωμένη μακρὰν ἔτι εἰς τὸν ὀρίζοντα αὐτῶν λαίλαψ, σφοδρῶς καὶ ἀκαθέκτως ἐκσπῶσα, ἀήρηταζε μακρὰν διὰ τῆς πολυρροΐου ὁρμῆς της τὴν εὐθρυπτον αὐτῶν ὑπαρξιν, κάλλιον δὲν θὰ ἦτο τὸ νὰ μὴ ἀπασχολήσῃ ἢ καταστροφῇ αὐτῶν τὴν πολυπράγμονα κοινωνίαν, ἀπὸ πολλοῦ ἦδη αὐτοὺς λησμονήσασαν; «Ὅθεν μὲν ἐκατοντάδες τινὲς ἐπισκεπτηρίων εἶχον ἀποτεθῆ καθ' ὅλον τὸν ἱανουάριον μῆνα, εὐάριθμοι δὲ ἐπισκέπται, ὁσημέραι σπανίζοντες ἐξεδίαζον τὴν φρουράν. Ἡ Ἔρμα δὲ Βουαδουσὲ ἐν διαστάσει ἐπὶ τοῦ παρόντος εὐρισκομένη πρὸς τὰς ἀριστοκρατίας τῆς συνοικίας ἐκείνης, ἐφαίνετο ὡς λησμονήσασα παντελῶς τὸν ἀγαπητόν της ἐξάδελφον. Ἀλλ' εἰς τὴν ψυχρότητα ταύτην δὲν ἦτο ἰσως ξένος καὶ αὐτὸς οὗτος, ἀναγνώριδας ἦδη τὰ παρατράγωδα τὰ παρομαρτοῦντα εἰς τὴν χαρακτηριζούσαν τὴν Πολωνίδα ὑπερβολὴν τῆς διαχυστικῆς ζέσεως.

Ἡ Ὁρησσία συγχρόνως ἐπάλαιεν ἀνδρείως κατὰ τῆς ἐκνευριστικῆς ἀδεαδιότητος τῆς ἦν διήρχετο κρίσεως. Μετὰ διητὴ ἔγγαμον βίον προσεγγίζουσα ἦδη τὸ τριακοστὸν τῆς ἡλικίας της ἔτος, τὸν κρίσιμον τοῦτον καὶ χρησιμολόγον οὕτως εἰπεῖν χρόνον τοῦ βίου τῆς γυναικός, ἥττον ἢ πρὸ δέκα ἐτῶν εἶχεν ἐνησφαλισμένον τὸ μέλλον αὐτῆς. Ἡ μέλλουσα κοινωνικὴ αὐτῆς θέσις, τὸ ἔδαφος, ὅπου ἐφεξῆς θὰ ἐβίον καὶ αὐτὴ ἔτι ἢ γαλήνη τοῦ προσφιλεστάτου αὐτῇ ἀνθρώπινου ὄντος, ἦσαν φεῦ! ἄδνηλα καὶ σκοτεινά.

Κατὰ τὰς στιγμὰς τῶν συχνῶν πρὸς τὴν μοναχὴν ἐπισκέψεων της ἐνεπιστεύετο πρὸς αὐτὴν τὰς δικαιολογίας ἀγωνίας της. Ἀλλὰ τὸ θετικὸν καὶ πρακτικὸν ἐκείνης πνεῦμα, ὅπερ ἐφαίνετο ἡκιστα ἐλαστικὸν ὡσεὶ πλασθὲν ἐκ μιᾶς μόνης στερεᾶς μάζης, δὲν ἀντελαμβάνετο αὐτῶν ἀκριβῶς. Ἐνόμιζες ὅτι ἡ ἀγαθὴ πρεσβυτικὴ ἐτήρη ἐν τῇ βάθει τῆς καρδίας κρυφίαν τινὰ δυσσεβέσκειαν ἦτις τὴν ἐπλάνα εἰς ὑπολυσθάνοντα κατὰ τῆς ἀνεψιδας της ἐρεθισμόν.

— Ἀγαπητὴ μοι κόρη, τῇ εἶπεν ἡμέραν τινὰ, νομίζω ὅτι ἔχεις νευρικὰς διαταράξεις. Θεέ μου! ἂν κἀνεις μοὶ ἔλεγέ ποτε ὅτι ἡ Ὁρησσία δὲ Κιλιάν θὰ ἐγίνετο . . . πῶς νὰ τὸ εἶπω; νευροπαθὴς! . . .

— Καλὴ μου θεία, δὲν γνωρίζετε οἷς τὸ νὰ διερῶτάται τις καθ' ἐκάστην: «ποῦ θὰ ἦμαι μετὰ ἐξ ὑμῶν; . . .»

— Καλὴ μου ἀνεψία, δυστυχῶς δὲν ἔμαθες τί εἶναι τὸ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τις καθ' ἐκάστην μετὰ στερεᾶς βεβαιότητος: «Μετὰ εἰκοσιν ἔτη, ἂν ζήσω, θὰ ἦμαι εἰς αὐτὴν τὴν ιδεάν Θεοῦ, θὰ φερῶ τὸν αὐτὸν χιτῶνα, θὰ κάμνω τὸ ἴδιον πρᾶγμα μὲ τὰ ἴδια πρόσωπα.»! . . . Πίστευσέ με, ἡ ἐλλειψὶς πάσης πιθανότητος περὶ μεταβολῆς ἔστω καὶ ἐλαχίστης τοῦ μέλλοντος, φαίνεται ἐνίοτε ἐπίσης βαρεῖα, ἐπίσης ὀδυνηρά.

— Εἶμαι λοιπὸν ἡ πρώτη ἥτις ἤλθε καὶ παρεπονήθη εἰς σᾶς ὅτι ἡ ἐξέλιξις τῆς ζωῆς της δὲν ἐπραγματοποιήσεν ὅτι ἡ αὐγὴ της ὑπέσχετο;

— Ὡ, ὄχι! ἀλλὰ εἶσαι σχεδὸν ἡ μόνη ἥτις ὡς κατακτεῖδα τοῦ παραπόνου, ὡς τελευταίαν σκιερὰν ἐπιχρῶσιν τῆς εἰκόνης, δὲν προσέθηκε τὴν ἐξῆς ἡμέρην: « . . . Καὶ ὕστερον ἀφ' ὅλα τὰ δεινὰ μου, ὁ σύζυγός μου μὲ ἀπατᾷ! . . . »

Αὐτὸ τὸ λέγεις χωρὶς νὰ ἀπαριθμῇσῃ καὶ τὰ λοιπὰ ζοφερά σημεῖα. . . .

Θερμὸς στόνος θλιβερᾶς παρασιωπήσεως ζωηρῶς τὸ στῆθος τῆς μοναχῆς ἐξογκώσας, ἐπέτεινεν ἔτι μᾶλλον τὴν ἔξαρσιν τῆς φράσεως, ὑπεδήλωσε δὲ ὅτι οὐχὶ παράπονα μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐξομολογήσεις συχνάκις ἐδέχετο.

— Ἀγαπητὴ, εἶπε συμπεραίνουσα ἡ πεπειραμένη πρεσβυτικὴ, μελετᾷς ὑπὲρ τὸ δεόν. Ἀφες το τὸ ἔργον τοῦτο, ἀφες το εἰς ἡμᾶς τὰς μοναχάς, διότι εἶναι ἰδικόν μας ἐπάγγελμα, . . . ναί, ἀλλὰ συγχρόνως λάβε ὑπ' ὄψει ὅτι ἐγὼ ἂν τώρα ἡδυνάμην νὰ ἐκλέξω, οὐδὲ δι' ὅλους τοὺς θησαυροὺς σύμπαντος τοῦ κόσμου θὰ ἐγινόμην ποτὲ μοναχὴ! Θέλεις νὰ σοὶ εἶπω τὴν ἀλήθειαν; εἶσαι ἐκ τῶν εὐτυχῶν αὐτοῦ τοῦ κόσμου, εἶσαι ἐκ τῶν πρώτων εὐτυχῶν. Ἐννοῶ ὅτι αὐτὴ ἡ δίκη σὲ ἀνυσυχεῖ. ἀλλ' ἐπὶ τέλους δὲν τὴν ἐχάσατε ὅλως διόλου. Καὶ ἂν τὴν χάσσετε, ὑπομονή! Ἡ γραῖα θεία σου εἶν' ἐδῶ: ὅτι εἶναι τοῦ Θεοῦ ἀνήκει εἰς τὸν Θεόν, καὶ ὅτι εἶναι τῶν Κιλιάν, εἰς τοὺς Κιλιάν ἀνήκει! Δὲν θ' ἀποθάνετε ἐκ πεινῆς; λάβετε θάρρος, καὶ πρὸς τοῦτο ἀτενίστατε ὀλίγον περίξ σας· ἀγαθοεργήσατε ὅσον δύνασθε· ὅσον περισσότερον ἀγαθοεργεῖτε, τόσον περὶσσότερον ἀφαιρεῖτε ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τοῦ Καθαροῦ, ὁ ὁποῖος τὸ κακὸν ἔχει ὡς σκοπὸν τῆς ζωῆς του.

Ὅταν ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀνεχώρησεν, ἡ μοναχὴ διωλίσθησε σύννους μέσφ τῶν μακρῶν διαδρόμων τοῦ σιωπιλοῦ ναοῦ.

— Θεέ μου! εἶπε· μὴ ἀργῆς νὰ ἐκμυδενίσῃς τὴν μόνην ἀληθῆ δυστυχίαν τῆς ζωῆς της, διὰ τὴν ὁποίαν δὲν θὰ παρηγορούμην ποτὲ ἂν ἦμην ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν της! Ναί! ἀφ' ὅσας θυσίας ὑπέστην ἔκουσῶς γνωρίζεις Σὺ, Θεέ, ποία ὑπῆρξε, ποία εἶναι ἀκόμῃ ἡ σοβαρώτερα καὶ ἡ μᾶλλον ὀδυνηρά. . . . Θέλεις νὰ βασίλῃς εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ἀσθενῶν γυναικῶν ὁ ἔρως ἄλλοτε μὲν τῆς συζύγου, ἄλλοτε δὲ τῆς μητρός. Θεέ μου! εἰς ἀντάλλαγμα αὐτῶν τῶν δύο ἐρώτων, τοὺς ὁποίους ἡ πτωχὴ μου καρδιά ἐπὶ τοῦ βωμοῦ του ἀπέθεσε, δός, ὦ, δός τὴν ὑπερτάτην εὐλογίαν εἰς τὴν νέαν ταύτην, τὴν ὁποίαν ἐπλάσας τελειότεραν ἢ ὥστε νὰ ζήσῃ ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλὰ καὶ τρυφερώτεραν ἢ ὥστε νὰ ὑποστῇ τὴν χηρείαν τοῦ μοναχικοῦ βίου, τὴν χηρείαν τὴν ἐκουσίαν καὶ αἰώνιον! . . .

Ὁ χρόνος τῆς ἀναψηλαφήσεως τῆς δικῆς ἐφθασε, ἐπανήρχισαν δὲ αἱ ἀτελεύτητοι συνεντεύξεις τοῦ Ἀλδέρτου μετὰ τοῦ Γιδῶν Δουβουκέ. Ἡ Ὁρησσία τότε ἠσθάνθη βαθέως τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ παραδώσῃ ἑαυτὴν εἰς ἐνθουσιώδη τινὰ ἐρεθισμόν· παρεδόθη δέ, ὡς ἄλλαι εἰς τὴν ἀθέμιτον ἡδονὴν, εἰς ἀένναον δρᾶσιν ἐλεημοσύνης, κατοδυντριβούσα τρόπον τινὰ τὸ σῶμα διὰ τῆς διηνεκοῦς κοπώσεως, ἐξασκοῦσα καὶ δαμάζουσα πᾶσαν εὐερέθιστον αἰσθησίν της διὰ τῶν φρικωδεστάτων συναφειῶν, ἃς ἐπεζητεῖ, ὅπως καταπείσῃ ἑαυτὴν ὅτι ἀπέναντι τοιούτων καὶ τοσούτων ψυχικῶν καὶ ἠθικῶν βασάνων, ἦτο παράδειδος ἡ ζωὴ της καὶ ἡδονικὴ θωπεία τῆς τύχης πᾶσα βιωτικὴ ἀνυσυχία της.

Ἐζήτησε τότε θέσιν μέσφ τῶν εὐγενῶν ἐκείνων γυναικῶν, αἵτινες προσφύρουσι τὸ ἅγιον αὐτῶν ἔλεος